שימה מהובצת (המשר)

פי׳ רש״י דלמ״ד המגדף היינו עובד ע״ז לקמן בפירקין [דְף ז

וריני דמאי טעמא למאן דרית משהם דליה דמגוף היינו מברך את השם משורר ומומר לע"ז נמי לית ביה מששה וא"כ משורר ומומר לע"ז נמי לית ביה מעשה רומומר עבד מעשה דלשון בכינור לענ"ד דקא שמחרף ומגדף כלפי מעלה ואם שמחרף ומגדף כלפי מעלה אלא משורר בלפי מעלה ואה בשהר מצור לפני ע"ז או זה חירוף חירוף כלפי מעלה אלא משורר במגדף דקרא היינו עובד ע"ז בדי עובד ע"ז בדי עובד ע"ז ב"ג עובדו ע"ז ב"ג עבדות המגדף דקרא היינו עובד ע"ז ב"ג עבדות חוס הרכה זו כמה כריתות איכא בע"ז שלא כדרכה או כשאר עבודות מוון בש"י ז"ל ואותו מגדף שהייו במומר [ככלי] ומשורד שהוביר היינו מגדף דקרא דאותו כון רש" ו"ל אדץ ולומר דקר דקרא דאותו בפה דאץ ולומר דקרא דאותו (בד' עבודות) בכינורות (בד' עבודות) בכינורות (בד' עבודות) בכינורות (בד' עבודות) במור דקר מא מי הרב מפין כדכר ביה בא מדיר אותו שהיי ביה מורץ ולבדון לבדון מבור בר ביו עבודות ביין ביידון אחרי שאינו מוצר דבר מפין כדכרים או מדיר בר מפין כדכרים או מורי אות מורי אותו מפין כדרים אותו מורי אותו מור

מוציא דבר מפיי כדכתיב את מי חרפת וגידפת ועל מי הרימות קול ותשא מרום עיניך אל קדוש ישראל. ועושה מעשה כיון שהוא משורר בפה ומזמר בכלי תוס': סן ובעל אוב והמחלל את

השבת בגמ' מפרש דמה טעם לא תני ידעוני פליגי בה ר"י ור"ל ר' יוחנן אמר הואיל ושניהם

וני יעוני כצי בור ורי אחר באמרו וריל אמר הואלו ושניהם באלא אחר נאמרו וריל אמר הואל ואין בו מעשה הן אמר אמר ואיל או אמר כר"ל קסבר מאן הוא כריע היא האמר לא בעינן מעשה וקשה המה בכך מגדף של ה כר"ע דמחייב אפרי דמוץ לה כר"ע דמחייב אפרי בו כרת [במקום קרב] דברי בו כרת [במקום קרב] דברי בו כרת [במקום קרב] דברי היא מואר או המי להיע במקום קרבן הא לאו הכי להיע במקום קרבן הא לאו הכי לא במקום קרבן הא לאו הכי לא ניתוייב קרבן ויינו לבלי לן במגדף קרבן ויינו ליינו גבי להיע במקום קרבן ואל במגדף קרבן ויינו במידע במקום קרבן הא לאו הכי לא כת"ען כידעני אע"ם שאין בו לות במקום קרבן ויינו את במקום קרבן ויינו את במקום קרבן היא מארן ברו מהריא כהרים במקום קרבן היא את בההיא כהרים במקום קרבן ויינו את במקום קרבן ויינו את בההיא כהרים באו בהרים במקום קרבן ויינו את בההיא כתו הביל האו בתיבוני היא ביינו במקום קרבן ויינו את בההיא במקום קרבן ויינו במקום קרבן ויינו את בההיא בתיבונים במקום קרבן ויינו במקום קרבן היא במקום קרבן ויינו במקום קרבן היא במקום קרבן ויינו במקום קרבן היינו במקו

ברת במקום קרבן וא"ת בההיא יפ' ד' מיתות (דף סג ע"ל) יקאמר האומר לו אלי אתה

ו קאבו החובו לה אל אווה חייב למאי אי לקטלא (פשיטא) היינו מתני׳ אלא לקרבן ואפי׳ לרבנן אע״ג דלית ביה מעשה

ומסיק ר"ע היא ופריך פשיטא ואמרי' סד"א הואיל ולא כתיב

בה כרת דידה במקום קרבן וכו׳

קמ״ל דאיתקושי איתקוש ולמה צריך היקשא הא אמרי׳ כיון דגלי גלי ויש לומר דאה״ע אבל

כיון דאיכא היקשא ניחא ליה טפי. תוס׳: ת שאכל את הקדש:

ישר, וחכי: ח שאל את הקרשים או פוציגל עיין תוכי פסחים (קף פר בלית ביה אבל מריח את הקטורת לתי ביה אל א מוהרה ולא כרת היה אל ביה אמריי לקמן דריח אין בו פשום מעילה ולא ביה אמריי לקמן ביה לו לפרש כן דהא אמריי לקמן שנה (דף כן ע"ל הדוקא לאחר היה הקטרת אין בו כרת שתעלה הימרה העוי הדיק אבר ורית אין מועלין בו שנה ולא מייהה. תוכי הראייש זילו המריח בו לא קא חשיב דליכא המריח בו לא קא חשיב דליכא לאו וברת כדאמריי קול מואה לאו וברת כדאמריי קול מואה ולא דקו בהן משרי אמריי דור לאחר ולא הימרתו אבל קודם איכא שתעלה הימרתו אבל קודם איכא

שתעלה תימרתו אבל קודם איכא מעילה ואיכא למימר דלהכי נקט הקונטרס דליכא לאו וכרת אבל מעילה מיהא איכא תוס': ען עי'

בחדושין: ין והמילה מצות עשה (זכמים קו ועם כגמ') על אלו פי׳

לאו דוקא דהא חסר פסח ומילה:

יאן יכן עי׳ בחדושין: יגן מגדף

שאין בו מעשה אות נ"ו ותיבת

עושה נמחק: יון בחנק וייש מהן בשריפה ויש כרי בהטאת חוץ מפסח ומילה וטעמא אפרש לקמן: עון חיבת בקמייתא נמחק: עון מ"ד ולהכי תוגא סקילה ברישא עון מ"ד ולהכי תוגא סקילה ברישא

ע"כן היינו משורר ומזמו שים היינו משווד ומזמר לע"ד ול"נ דמאי טעמא למאן דלית ליה דמגדף היינו מברך את השם

ב (מיי שם הלי ב): ב ג מיי שם הלי ג:

י ומיי שם הל"בן:

 ל) ובחים קו, צ) רש"ק מ"ז,
 ג) עירובין לו. זבחים קו:, ד) [לקמן
 ז:], ס) [ויקרא יען, ו) [שם זן,
 ז'ל בנותר כרת וכתיב ביה עון,
 מ'ל בכרת, ע) [דף ג.], ו) [ויקרא ו) ליל כתחת כונו וכחיב כים שון, ח) נ"ח כרת, ט) [דף ג.], י) [ויקרא ימ], ל) ע" שם פירש"י ד"ה זה העובד כו', () [דברים ימ], מ) ולחמו ג:ו. ג) ובמדבר הו. נר יטן, ע) [נדל"ל מבשר וגר' לא יאכל כי קדש הוא], פ) [ל"ל הוא], ל) [דברים יבן, ק) [מכות יג:], ר) [ויקרא כג], ש) ושמות לן, פ) עי׳ ב״ש ורש״ה בספר בה"ו, א) [לקמן ו.],

תורה אור השלם

יו (ובן) [וכן] בתו ובת בתו ובת בנו 1. הָאֶזְרָח בַּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגַּר הַגָּר בְּתוֹכָם תּוֹרָה אַחַת יִהְיֶה חמותו ואם חמותו ואם חמיו יש בכלל וְיִּהְ בְּיִהְיֶבְּ לְבֶם לְעשָׁה בִּשְׁגְנָה: במדבר טו כט זה: מגדף. איכא למאן דאמר די (סנהדרין דף נו) מברך את השם ואיכא למ"ד מזמר ומשורר לעבודת כוכבים: (4) כרת

הגהות הב"ח

 (6) רש"י ד"ה מגדף וכו' לע"ז הס"ד ואח"כ מ"ה ונותר כרת דנותר וכו' בנותר וכרת דפגול וכו': (3) שם בא"ד מה התם בנותר דכתיב ביה עון כרת אף בפגול: (ג) ד"ה ופסח וכו' לא מעשה נינהו ואין חייבין: מעשה נינהו ואין חייבין: (ד) בא"ד בגזירה שוה נאמר הבלה בהעללה: (ד) ד"ה ועל לל הודע וכו' וקיטור אסרה תורה וכו' דארבע עבודות כל"ל ותיבת בחוץ לאחר איסור הבמות:

מוסף רש"י

. והפסח והמילה מצות עשו אט"ם שיש בהן כרת, הואיל ואין למן שיש בהן כרת, הואיל ואין בהן לאו אלא מנות עשה הן, אין מביאין על שגגתן חטאת, שאין חטאת באה אלא על לאו דכרת, כדכתיב אשר לא תעשיכה וגרי ערובין צו. וכעי"ז זבחים קו:).

רבינו גרשום

בריגו גרשום

רביגו גרשום

מיל פירוש יבינו צלאל אשכנוי זי"ל

פירוש יבינו אליקום בר

הינב"ח נכ"ל וכן הוא מיוחס

להרגמיה בכ"י רומי.

שליים ושש כריתות הן בחורה.

שגיתן חטאת יש מהן שהן חייבי

מיתות ב"ד כשהן בעדים

מיתות ב"ד כשהן בעדים

הותרוא הואם אין בהן עדים

האמר אל באל ובהתראה האם אין בהן עדים

האמר באל הוא באל בהן עדים

האמל כר הבא על הוכר כר. משום האם כו' הבא על הזכר כו'. משום האם כו' הבא על הזכר כו'. משום הכי הדר קתני הבא על הזכר דמין איטור אחר הוו וכל הני הוו נסקלין בעדים ובהתראה: הבא על אשה כר'. יש מהן חייבי על אשה כר. יש מהן חייבי מיתות ב״ד ויש שאינן אלא חייבי כריתות בלבד 6) כגון הבא על הגדה וטמא שאכל את הקדש כר: על אלו. ל״ז חייבין על זדונן כרת ועל שגרון חטאת ועל לא הודע שלהן כגון שהיו לפניו חלב ושומן ואינו יודע אי זה מהם

שימה מקובצת

בתב יד א)

מרב יד א)

שלשים ושש כידות. משום

דחייבין על שגגתן חטאת סדרה

רבי בסדר קדשים תוס׳ הרא"ש:
שלשים ושש. מונה רש״י הלאוין בכולן גם פי' במגדף מצינו לאו אלהים לא תקלל ולפי שיטתו ין קרבן אלא [אלאר] (על אלו) ואינו נראה דהא אמרינן בפ׳ אלו הן הלוקין (דף י"ג ע"כן קרבן לא בעי אזהרה והא דאמרינן לקמן . [לף ג ע"b] קרבן אמאי קאתי אלאו ה"ק על לאו כלומר על שב ואל תעשה וגם הא דקאמר הפסח והמילה מצות עשה ה"ק הא דבאחריני איכא בהו קרכן שהן בשב ואל תעשה אבל הפסח

בל הנך כריתות במזיד בלא התראה אבל אי איכא התראה יש מהן בחנק יה ויש מהן בסקילה ויש מהן במלקות ובשוגג בחטאת. והאי דנקט ואיירי למיתני ברישא עריות דאם ודאשת אב כו' והדר פסיק ותני ביני וביני הבא על הזכור ועל הבחמה והמביאה את הבחמה עליה והדר

מתחיל למיתני אשה ובתה ולא קתני

כולהו בהדי הדדי שו בקמייתה משום

דקים לן בסנהדרין (נג.) דכל הני דנקט

ברישא אם ואשת אב וכלה והבא על

הזכור ועל הבהמה דינייהו בסקילה ולהכי

תננהו ברישה משום דחמורות משחר

מיתות ב"ד שו (ולהכי תננהו ברישא):

אשה וכתה. וכת בתה ובת בנה בכלל

דנותר מפרש לקמן (דף ה.) בהאי פירקא

ואוכליו עונו ישא כי את קדש ה' חלל

ונכרתה היומוקמינן ליה לקמן בנותר:

וכרת דפיגול נמי מפרש לקמן בפירקה

מלשים,

ושש #כריתות בתורה אהבא על האם ועל אשת אב ועל הכלה הבא על הזכור ועל הבחמה ואשה המביאה הבחמה עליה יו הבא על אשה ובתה מ ואשת איש הבא על אחותו ועל אחות אביו ועל אחות אמו ועל אחות אשתו ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אביו יי (ועל אשת אחי אמו) ועל הנדה והמגדף ועובד עבודת כוכבים והנותן מזרעו למולך פ ובעל אוב ומחלל שבת וטמא שאכל יו קדש והבא אל המקדש ממא והאוכל חלב ודם ונותר ופיגול יו והשוחם ומעלה בחוץ והאוכל חמץ בפסח והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים והמפמם את השמן ₪ והמפמם את הקמרת והִסך יו את השמן המשחה ייבין אלו חייבין מצות עשה יו על אלו חייבין יי על זדונו כרת יוועל שגגתו חמאת ועל לא הודע שלהם אשם תלוי חוץ מן יהמטמא מקדש וקדשיו מפני שהוא בעולה ויורד דברי רבי מאיר וחכמים אומרים יו יאף המגדף שנאמר יתורה אחת יהיה לכם לעושה

בשגגה יצא מגדף יש שאינו עושה מעשה:

לאו על בשר אדם לא ייסך (שם) כרת אשר יתן ממנו על זר ונכרת מעמיו שזדונו כרת ושגגתו חטאת קבועה: אף המגדף. מפרש בגמ׳ א מאי קאמר:

נמי אית ביה באוכל יון דכתיב ביה ונכרתה באוכל ביוה"כ (ויקרא כג) כל הנפש אשר לא תעונה ונכרתה והאי לא תעונה בעינוי אכילה המיירי דגמר (יומא עד:) עינוי עינוי מהתם דכתיב (דברים ח) ויענך וירעיבך מה להלן עינוי רעבון אף כאן עינוי רעבון. העושה מלאכה ביוה"כ אית ביה אוהרה וכל מלאכה לא תעשו בעלם היום הזה (ויקרא כג) כרת דכתיב (שם) והאבדתי וזהו כרת. והמפטם את השמן לאו ובמתכנתו לא תעשו כמוהו ש כרת חשר ירקח כמוהו ונכרתה וגו' (שמות ל). והמפטם את הקטרת ללרכו להריח. מפטם את השמן וכעיו שעשה משה במדבר דכתיבן ואתה קח לך בשמים ראש (שם). מפטם את הקטרת [מערב י״א סממני הקטרת כמו דכתיב] קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה [שם]. הסך מו שמן המשחה נמי

נמי. מעלה בחוץ בלאו השמר לך פן

תעלה וגו' (דברים יב) וכל מקום שנאמר

פן ואל אינו אלא לא תעשה שוכרת

כדאמרן לעיל אשר יעלה עולה או

זבח וגר' ונכרתה. אוכל חמץ בלאו כל

מחמלת לא תאכלו (שמות יב) כרת כל

אוכל חמד ונכרתה ושם). והאוכל ביוה"כ

בלאו מפרש ביומא (דף פא.) כל הנפש

אשר לא תעונה יי וגמר עינוי עינוי מהתם

על דבר אשר עינה את אשת רעהו

(דברים כב) מה התם לא ענש אא"כ

הזהיר ה"ג לא ענש אא"כ הזהיר וכרת

ואל פתח אהל מועד לא יביאנו [ויקרא יז] ונאמר כאן בשחיטה הבאה ואל פתח אהל מועד לא הביאו וגו' [שס] מה להלן לא ענש אא"כ הזהיר אף

כאן נמי לא ענש אא״כ הזהיר ולמאן דמייתי לה בהיקשא אמר קרא שם

מעלה עולותיך ושם מעשה טמה העלאה לא ענש אא״כ הזהיר אף שחיטה

(שם) מאותו שעשה משה לשמן המשחה. מפטם את הקטרת אזהרה במתכנתה לא תעשו לכם (שם) כרת אשר יעשה כמוה להריח בה ונכרת (שם) אבל המריח בקטרת של בית המקדש ליח לא אזהרה ולא כרת דריח אין בו משום מעילה ולא דמי לסך יש שמן המשחה דהתם אית ביה מעשה מש"ה אית ביה לאו וכרת: פסה ומילה מלום עשה. פסח דכתיב (דברים טז) וזבחת פסח ומילה (ויקרא יב) וביום השמיני ימול וגו' וכרת ל בהו כדאמרן. ובהני אית בהו חייבי מיתות ב"ד כגון העובד עבודת כוכבים והמחלל את השבת ואפ״ה חייבי כריתות הן במזיד בלא התראה ואי אתרו בהן יש מהן בחנק ויש מהן בסקילה כדאמרן ברישא ואי לא אתרו בהו מידי מיתת ב"ד ילאו מידי כרת לא ילאו וכרת הוא שמת בלא בנים: על שגגמו חטאת. דמפיק ליה מעבודת כוכבים דכתיב בה (במדבר טו) וכי תשגו ולא תעשו את כל המצות האלה וגו' ואמר מר (הוריות דף ח.) שקולה עבודת כוכבים כנגד כל התורה דהא כתיב בה מצות וכתיב בה הרבו ובמדבר טו) והקריבה עז בת שנתה וגמרינן מה עבודת כוכבים שחייבין על זדונה כרת לא חייבין על שגגתה חטאת אף כל שחייבין על זדונו כרת חייבין על שגגתו חטאת כגון הני כריתות. שוגג דעריות כסבור לם שהיא אשתו והבא על הזכר ועל הבהמה בשוגג כסבור לבא על אשתו שלא כדרכה ובא על הזכר או על הבהמה ואחר כך נודע לו דזכר הוא או בהמה היא מביא חטאת: ועל לא הודע שלהן אשם תלוי. דלא אתיידע אי בא על אשתו שלא כדרכה או זכר או לש בהמה והוא הדין לאחריתי. והאשה המביאה בהמה עליה נמי דסבורה להביא אדם והביאה בהמה. ונדה דסבור טהורה היא. מגדף כסבור מברך הוא שם בן שתי אותיות וברך שם בן ד' אותיות דאינו חייב אלא על שם של ד' אותיות כדאמרינן בפ' ד' מיתות (סנהדרין נו.). שעבודת כוכבים כסבור זבוח וקיטור אסרה תורה ולא השתחואה וניסוך דד׳ (כ) אלה עבודות הן. מולך כסבור להעביר אדם אחר והעביר את בנו. בעל אוב נתכוין לכשוף אחר. שבת כסבור חול הוא. קדש כסבור בשר חולין הוא. מקדש כסבור בית אחר הוא. חלב כסבור שומן. ודם כסבור טחול ל"א דם כסבור שדם חגבים או דם דגים הוא לשון מורי. נותר ופגול כסבור כשר הוא. שוחט בחוץ כסבור בהמת חולין היא. מעלה (י) לאחר איסור הבמות הקריב בבמה וכסבור במות לח אלו של לבור מותרות ומוקים לקרא בבמת יחיד. פסח ויום כפור כסבור ימות החול הן. שמן וקטרת נחכוין לסממנין אחרים ונמלאו שהן הסממנין הכתובין. אבל אומר מותר לגמרי דעוקר כל הגוף לאו שוגג הוא אלא אנוס הוא ופטור: לא הודע. אשתו ואחותו במטה וכסבור לבוא על אשתו ולא ידע על איזו מהן בא: שהוא בעולה ויורד. ואין שם אשם חלוי להו אלא בספק קבוע כדאמרינן בפרק בתרא (לקמן כה.) אין אשם בא אלא על דבר

אשה ובתה דבשריפה והדר תני אשת איש בחנק ולהכי לא אפסקיה בשאר חייבי סקילה:

מ) המדושים הגדולים אשר לא יכילים הגליון השמטט והלגטס בפוף המסכת ופה הלגט ער במדושין: ב) זה תמוה דהא פשוע דאשת אביו ב"כ חייב לאחר מיתה ואכן בלא"ה לריך למתני אם אמו לענין אטסת אביו.

(שם) דיליף עון עון מנותר דבפיגול כחיב ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה המקריב אותו לא יחשב לו פגול יהיה והנפש האוכלת ממנו עונה תשא יוכתיב בנותר ואוכליו עונו ישא מה התם ז) (כ) ישו כרת בנותר דכתיב ביה עון י) אף בפגול דכתיב ביה עונה תשא כרת: שוחט קדשים בחוץ בכרת אפי לא העלן דכתיב (ויקרא יז) ואל פתח אהל מועד לא הביאו וגו' דם יחשב לחיש ההוא דם שפך ונכרתה ומעלה נמי בכרת דכתיב (שם) אשר יעלה עולה או זבח ואל פתח אהל מועד לא יביאנו וגו' ואם שגג ושחט והעלה בשונג חייב שתי חטאות: ק ופסק ומילה מלות עשה. ובכרת. פסח בכרת דכתיב (במדבר ט) והאיש אשר הוא טהור וגו'. מילה בכרת דכתיב (בראשית

יו) וערל זכר אשר לא ימול וגו' ונכרתה. יאו והני פסח ומילה מלות עשה

[ואין קרבן על שגגתן] אבל אינך כולהו מלות לא תעשה נינהו (ג) וחייבים

בקרבן דחין קרבן אלא על לאו כדמפרש לקמן שוכגון לאוי דעריות דמפורשין הן. ובמגדף יכו מצינו לאו (שמות כב) אלהים לא תקלל וכרת נמי דכתיב

ובמדבר טון והנפש אשר תעשה ביד רמה וגו' את ה' הוא מגדף ונכרתה.

ובכל הני עריות דלעיל כתיב כרת דכולל להו בסיפא ונכרתו הנפשות העושותי

ולאו נמי כתיב בהו בעריות כולהו (ויקרא יח) ערות אמך לא תגלה ובכולהו

נמי לא תגלה כתיב. ובנדה נמי לאו (שם) ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב

וכרת דנדה כולל עם אחריני דלבתר עריות כולהו כתיב ונכרתו הנפשות

העושות. והאי דלא יגי כתיב כרת לא באשת אחי אמו ולא באם אם חמותו

דשניות הן מדברי סופרים דלא כתיבי באורייתא. והעובד עבודת כוכבים נמי

לאו וכרת לאו דכתיב (שמות לד) לא תשתחוה לאל אחר וכרת דכתיב (במדבר

טו) כי דבר ה' בזה ואת מלותו הפר הכרת תכרת ובעבודת כוכבים מיירי

דבזה דבר ה' כדאמר מר בסנהדרין (עט.) לאנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה

שמענום ולא יהיה לך בעבודת כוכבים מדבר. לאו דמולך (ויקרא יח) ומזרעך

לא חתן להעביר למולך א"נ לא ימלא בך מעביר בנו ובחו באש ⁰כרח נמי אית בהו דכתיב (ויקרא כ) ואל בני ישראל תאמר איש איש מבני ישראל וגו'

אשר יתו מזרעו למולד מות יומת וכחיב בתריה ושמתי אני את פני באיש

ההוא והכרתי אותו וגו'. ובעל אוב נמי אית ביה אזהרה דכתיב (שם יט) אל

תפנו אל האובות וגו' וכרת נמי דכתיב (שם כ) והנפש אשר תפנה אל האובות ונכרתה ובגמרא שמפרש מאי טעמא לא תני הכא ידעוני. והמחלל את השבת

אזהרה אית ביה דכתיב (שמות כ) לא תעשה כל מלאכה וכרת נמי דכתיב

(שם לא) כי כל העושה בה מלאכה ונכרתה וגו'. וטמא שאכל את הקדש בלאו

ולא יאכל עד אשר יטהר (ויקרא כב) ובכרת דכתיב [שם] אמור אליהם לדורותיכם

כל איש אשר יהרב וגו' וטומאתו עליו ונכרתה. הבא אל המהדש טמא כים לאו דכתיב ואל המקדש לא תבא (שם יכ) ולא יטמאו את מחניהם יכרת כי

את משכן ה' טמא ונכרתה ש. אוכל חלב ודם בלאו דכתיב (ויקרא ג) כל חלב

וכל דם לא תאכלו כרת בחלב כי כל אוכל חלב ונכרתה (שם ז) כרת בדם (שם יז)

כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא וגו׳ כל אוכליו יכרת. אזהרה דנותר (שמות

כט) ושרפת את הנותר באש לא יאכל כרת כדאמרן ואוכליו עונו ישא כי

את קדש ה' חלל ונכרתה. אזהרה בפגול נפקא לן מהאי קרא ואם יותר

מבשר זבח שלמיו לא יאכל כי קדש הם שיכדגמרינן בפסחים בפ"ב (כד.)

לא יאכל כי קדש הם ייכל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו

וכרת כדאמרן יליף עון עון מנותר. שוחט בחוץ מפרש בהאי פירקא (דף

ג:) בלאו למאן דגמיר בגזירה שוה (ד) הבאה יהו [הבאה דכתיב] בהעלאה

תוםפות שדשים ושש בריתות. ברישא תנא עריות דבסקילה כדפירש"י והדר תני

חבר האל תשה אבל הפסח (דכת כדמתכרן יניף עון עון מנותכ. שומט צמון מפרש בסתי פירקם (דף והמלה הם קום רעשה כלופר ב-והמלה הם קום רעשה כלופר ב-עשה פסח ויעשה מלה והא
דקצם רבם: השוחט והמצלה וף איד משלשים ושש בריתות. בכישל מנל עריות דבסקילה כדפילש"י והדר מני קו עיבן אלא אי קשיא הא קשיא החבר ב-עשה נילף בקריה ממוחרי (כי אברו) (מה) מותרי שלא עוש הזהיר כוי משמע משום שהם מצות עשה ולא אזהרה מדפריך נילף מקריה עשה ולא אזהרה וגם נמי קום עשה. וחי: פ הבא על אשה ובחה פי בה ממותי רבור מנו"ש ברות הוה פי הוה יולי ביר משות מודש דתנה הוה וימה וימה אשתו ובכלל זו משום דאינו חייב על ב) אשת אביו לאחר מיתה וחייב משום אם כך פי הרייץ תוסי: פו בתה וומרון ובכלל זו משום דאינו חייב על ב) אשת אביו לאחר מית אשתו על אשת אחי אמו נמרש הוחיר ויול משום דאינו חייב על ב) אשת אביו לאחר מיתר על אשת אחי אמו נמרש הוחיר ויול משום אם כך פי הרייץ תוסי: